

[Alfred Jensen.]

endelig også spørgsmålet om, hvor meget der skal beskattes af strejkeunderstøttelse og understøttelser af lignende art.

Jeg har allerede udtalt mig om disse problemer, særlig naturligvis om søfolkenes risikotillæg og om beskatningen af understøttelserne. Det forekommer mig urimeligt, at man, når man skal røre ved de lidt større ting i ligningsloven, så netop sætter ind her, men jeg har i og for sig ikke nogen indvendinger at rejse mod de af udvalget foreslåede ændringer.

Derimod er vi ikke tilfredse med, at man ikke rører mere ved selve reglerne i ligningsloven. Det forekommer mig, at det er urimeligt at køre videre med de bestemmelser, der har været gældende i flere år, og hvis virkninger bliver værre og værre, efterhånden som tiden går, priserne stiger og lønningerne som følge deraf også må stige, hvis folk ikke skal synke langt ned i armod og nød, da lønstigningerne, som vi ved, stort set kun giver dækning for prisstigningerne. Jeg vil gerne have lov til at citere en tidligere finansminister: at en stigende indkomst, som almindelige mennesker har, ikke er udtryk for stigende skatteevne, men, som reglerne er affattet, betyder, at skatte trykket stiger ustandselig for de små indkomster. Det kan ikke bortforklares. Jeg ser ikke, at man har haft dette forhold til behandling i udvalget, og netop fordi vi ønsker, at spørgsmålet skal diskuteres her i tinget, har vi stillet vore ændringsforslag udenfor betænkningen. Det er rigtigt, hvad ordføreren for udvalget (Hans Knudsen) sagde, at ændringsforslagene stort set falder sammen med dem, der har været stillet tidligere.

Det første af vore ændringsforslag går ud på, at der indføres en ny paragraf, og denne paragraf indeholder den bestemmelse, at forsørgerfradraget forhøjes med 90 pct., og at de indtægtsgrænser, hvorefter forsørgerfradraget helt eller delvis tilstås, skal have den samme forhøjelse. Det, vi går ud fra, er de bestemmelser, der findes i § 8 i skatteloven af 1922. Det ændringsforslag, vi stiller her, er enslydende med et forslag, der blev stillet i fjor. Prisniveauet er imidlertid steget siden da, og de 90 pct. giver måske dårligt nok dækning, hvis man tager sit udgangspunkt i detailpristallet

i 1922. Men jeg regner med, at en ajourføring med 90 pct.s forhøjelse alligevel vil betyde en lettelse i skattebyrden, som er mærkbar for adskillige tusinder, ja, jeg har vel lov at sige hundredtusinder her i landet. Forholdet er det, at fradragsbeløbene siden 1922 ikke er forhøjet med mere end 15 pct., mange af dem ikke engang med 15 pct., og det i en tid, hvor pristallet omtrent er blevet fordoblet, idet det er steget fra 199 til 382, og indtægtsgrænserne kun er forhøjet med 20 pct., nemlig fra 5 000 kr. til 6 000 kr. og fra 10 000 kr. til 12 000 kr. Enhver kan sige sig selv, at det er ganske urimeligt at køre videre med sådanne forsørgerfradrag og sådanne indtægtsgrænser som betingelse for fradrag. Det er helt urimeligt at tale om at føre familiepolitik og om at beskytte hjemmene, når man ikke vil røre ved disse problemer. Jeg ved vel, at når vi kommer ind i debatten, vil man svare mig, at der sker en forhøjelse af fradragene på anden vis, og henvise til bundgrænsen for beskatning af indkomster, som findes i udskrivningslovens skatteskala. Jeg skal ikke bestride, at den er hævet fra 50 kr. til 2 200 kr., og det kan naturligvis være en fordel for dem, der er kommet så langt ned i indkomst, at de nyder godt af, at bundgrænsen er hævet, men alle de mange, der ikke kommer dør ned i indkomst, de, der ligger på mellemindkomster, dem hjælper det ikke noget, de kommer til at betale dobbelt op for de lettelser, der er givet dør nede. Jeg stiller altså det forslag på min gruppes vegne, som jeg også tidligere har stillet, og håber på, at man efterhånden vil forstå, hvor nødvendigt det er at røre ved dette punkt i skattelovgivning.

Dernæst har vi stillet et ændringsforslag under nr. 2, der ligeledes går ud på indføjeelse af en ny paragraf. Dette ændringsforslag drejer sig om børnefradragene. Det går for det første ud på, at aldersgrænsen 16 år hæves til 18 år. Det skulle være overflødigt her at forklare, at de allerfleste forældre har forsørgerbyrder både til kost, logi og beklædning, såvel som til uddannelse af deres børn i en lang periode indtil det 16. år og de fleste endog længere end til det 18. år. Derfor er det ikke rimeligt at køre videre med denne 16 års grænse. Vi har tidligere foreslået og foreslår også i år, at grænsen forhøjes til 18 år. Det er nemlig ikke